

Divadelní Koječák

aneb Marečku, podejte mi Divadelního Koječáka...

04/23
sobota
ročník 12°

...u čeho budete podávat Koječáky zítra:

11.00 / Studio Divadla Haná Vyškov: Budeš dělat malé věci (Krakatit)

16.00 / Vyhlášení výsledků a ukončení 29. ročníku

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- Třetí den na Divadelním Kojetíně byl opět jako každý rok podle očekávání kritický. Původně plánované odpolední představení Čuník uprostřed od Divadla Strom Brno bohužel nemohlo ze zdravotních důvodů proběhnout, což nám bylo upřímně líto. Na pomoc však přispěchal náš odborný lektor Vladimír Altán Mátl s adekvátní náhradou programu, tedy literárním čtením novely Muž, který sázal stromy od Jeana Giona.

- Odpoledne byl Milan trochu nervózní, jelikož bitcoin oslabil o desítky tisíc korun a padá celý trh kryptoměn. Podle strýce Milana, který je vystudovaným etnografem, jde o důkaz toho, že starý svět našich předků, jak ho známe, se rozpadá.

- Deset minut po začátku večerního představení Labyrint světa a ráj srdce přijel před Sokolovnu nějaký pán a vyptával se, jestli tady hraje ta Nšoči. Tak jsme mu řek-

li, že přijel pozdě, že Vinnetou se hrál včera a Nšoči už je ve Zlíně. Pak ještě asi patnáct minut popocházel kolem Sokolovny a znovu se přišel zeptat, jestli tady dneska bude hrát kapela. To už jsme nabyli podezření, že si z nás střílí Mrázek ústředna a že si nás nahrávají do Frekvence 1. Pán ještě asi deset minut popocházel kolem Sokolovny, ještě jednou se přišel zeptat, jestli tady někde není ještě druhý kulturní dům, a potom s nepořízenou odjel. Při debatě v absentujícím kuřáckém altánu jsme potom zjistili, že od 19:00 hrála v místní Rockové pivnici Kristýnka kapela Nšoči.

- Během večerního představení se Emilka z baru ptala, jestli není nějaká dotace na hrnce, protože prý ty, co máme v baru, připalují. Svača na to mávla rukou, ale neodpověděla, tak nevíme.

otoč!

- Stréc Milan má zítra narozeniny, takže se chystá velká oslava. Nevíme přesně, kolik mu bude roků, ale vypadá a chová se jako mladé šohaj.

- Někdo se při večerním představení dusil ve vestibulu, protože se mu nechtělo dívat na představení. Milan říkal, že má asi alergii na pyl.

- Lenka Šípková Blažková napsala večer na Facebook milou recenzi na představení DS Jana Hondy. Nevíme, co zrovna dělala, protože to má být „Jana Honsy“.

- Ája prodávala na baru kojecké pivo zdarma, aby se prodalo, a dostávala k tomu dýžko 50,- Kč. Ale nám to pivo velmi chutná a jsou na něho vesměs kladné recenze.

- Milanovi třetí večer začali volat kamarádi, kde je a jestli jde na pivo, ale Milan nemohl, protože byl do večera v práci. Rozhovor vypadal asi takto.

Milan: „No, haló?“

Laďa: „Zdar, tady Laďa.“

Milan: „Jaké Laďa?“

Laďa: „No, Laďa. Kde si? Deš na pivo?“

Milan: „Nemožu, su v práci.“

Laďa: „Jé, to je škodaaa... Tak příště.“

Milan: „Jo, příště, zdar.“

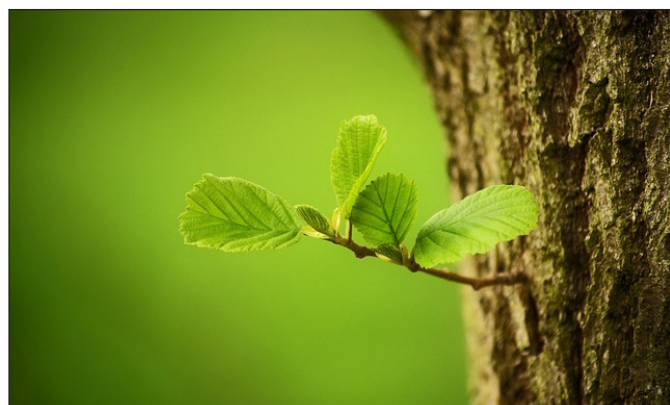
- Pavel Hurych na baru vysvětloval, že má rád absurdní divadlo, ale nikdo to nechápal. Všichni si zapamatovali jenom to, že má rád, když se vytahují krysy a nikdo na jevišti na to nereaguje. Pozitivní je, že i když už viděl svůj příspěvek ve včerejším čísle, tak ještě neodjel.

- Večer jsme po vytištění Koječáků zjistili, že jak jsme chtěli být vtipní a obraceli obrázek klokana na titulní stránce vzhůru nohama, tak jsme zapomněli přepsat den v označení čísla a vydali jsme podruhé čtvrték.

CITÁT PETRY KOHUTOVÉ

ALTÁNOVO PŘÁNÍ MILANOVÍ K NAROZENINÁM

Nechť jakou touto ratolestí proudí živá míza,
proudí Tvými žilami zdravá krev,
slivovicí zředěná!

A tělo tvé zůstává pevné jako strom,
z něhož tato síla pochází!

Buď zdrav, příteli z nejvzácnějších!

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Labyrint světa a ráj srdce

Soubor: Divadelní spolek Jana Honsy Karolinka

Autor: Jan Ámos Komenský, Dodo Gombár,

Eva Kolomazníková

Režie: Dodo Gombár

Jak se Jan Ámos Komenský odstěhoval do Karolinky a nechal tam své srdce

Když saháme po látkách, knihách a hrdinech, u nichž předpokládáme, že v sobě mají zažehnuto jakési věčné světlo, díky němuž nás i po letech oslovuje esence v nich obsažená, protože příběh těch postav a knih dotýká se věcí prázdných, našeho chápání světa a lidské existence vůbec (a jedno je, jestli jest to Oidipus antický, Don Quijote španělský či Faust germánský), vždy ptáme se, jakým poutem si nás připoutají k současnosti, ku komunitě, která o nich rozhodla se vyprávěti.

Je tomu již čtyři sta let takřka na den přesně od okamžiku, kdy slavný poutník Komenského vybral se na svoji slovutnou pouť labyrintem světa, až nakonec doputoval do lusthausu srdce svého. Po čtyři sta letech různých poutí jeho kroky vedly též do malebné valašské obce Karolinka, kde se prozkoumatí stopy jeho rozhodli členové souboru divadelního Jana Honsy Karolinka.

A přijali jej tito do komunity své a přetvořili si příběh ten k obrazu svému.

U karolinských poutníkem na cestě Labyrintem stává se mladičký učitel Janek Komenský, jemůž náhle ve věku zhruba třiceti let nemoc jakási krutá (snad rána morová současnosti?) vzala jeho ženu drahocennou, a on, v záchrvěu slabosti na pohřbu své ženy, upadá do stavu zástavy srdce svého, do stavu snění, a společně s průvodci Všudybudem a Mámením vydává se pak na cestu do labyrintu světa. Labyrint jest zde spíše než makrokosmem celého globu mikrokosmem obce, která Janka obklopuje. Jest to labyrint poutníkovy mysli a reality, s níž se do té doby běžně v obci shledával. Nyní, nově nasvícena obraznými růžovými brýlemi Mámení (svůdná a koketózní Nikola Zavřelová) a přímým pevným Všudybudem (suverénní chlapisko Jožka Králík) odhaluje se poutníku Janovi před očima svět těch nejbližších nově, Janek proniká díky cestě do labyrintu pod povrch věcí. Na své pouti vydává se též do světa myšlenek, knih, vědění a moudrosti, z prchavých pohledů na prázdné stoličky, na nichž si představuje ty, kteří jsou plni myšlenek povznášejících, se nakonec zhmotňují zástupci těch, kteří zkoumají vesmír, geometrii, jazykozpyt a další obory, jež vedou člověka k poznání. Na své cestě dotýká se života a smrti, lásky a nenávisti.

Nakonec autoři dramatizace (Dodo Gombár a studentka JAMU Eva Kolomazníková) chytré rámcují celý příběh tím, že náš hrdina – poutník Janek – končí po slabé srdeční příhodě, jež udála se na pohřbu jeho ženy, v nemocnici, kde v jakémsi blouznivém rozpoložení zjišťuje, jak pouť jeho snová jest propojena s lidmi, kteří jej obklopují, neb Všudybud a Mámení jsou tak podobní sousedu a švagrové, kteří za ním do nemocnice přicházejí. V pokoji srdce, kde Janek na své pouti končí, smířen s tím, v srdci navždy nositi bude svou milou ženu, ač ta již nepokračuje v pozemské pouti, a ta, jako zázrakem, včleněna jest do všech blízkých, kteří kolem poutníka Janka dlí. Smířen s tím, že svou ženu bude nositi v srdci svém nadále pevně, smířen s tím, že ve víře, naději a lásce dojde klidu a naplnění dalšího bytí, končí se tak tento příběh. Jan Ámos Komenský otiskl se hluboko do všech karolinských a oni s pokorou a až meditační tichostí jeho knihu převyprávějí tak, aby stala se jejich součástí.

K tomu pomáhá i scénografie umně propojující židle rozličné, zapůjčené z příbytků jednotlivých účinkujících, takže do ráje srdce každý takto přispěl svým domovem. Insce-nace je školou pohybu divadelního znaku, když se kýble stanou věží pro stavitele či plechové necky rakví či postelí. Nenápadnost a neokázalost inscenačních prostředků nás udržuje v pozornosti.

To vše děje se za zvuku tklivé a rozjímavě znějící harmoniky, na niž hraje samotný režisér Dodo Gombár. Příznačně hraje jen díky dechu, vzduchu, který měchy prochází, je to tedy nástroj v tomto smyslu oduševnělý.

Režisér Dodo Gombár čas od času taktéž učiní výpravu dobrodružnou ze světa profesionálního mezi ochotníky libé, snad i z důvodu jisté očisty vnitřní, že najde další potvrzení smyslu své režijní práce. Zajímá ho, jak divadlo jako jev, jenž přetváří naše životy a vjemy a zážitky do obrazů, dokáže vstupovat do životů nejen těch, kteří se na něm podílejí, ale i těch, kteří jej sledují.

Dodo Gombár chce účast publika. Tak jako Všudybud a Mámení vedou poutníka Jana k tomu, aby jevy, jež na své pouti labyrintem světa aktivně proséval sebou samým, tak také Labyrint světa a ráj srdce v podání karolinských chce být proséván srdci, city a emocemi diváků, kteří se společně s herci a učitelem Jankem na cestu vydali.

Kdo se chtěl vydat a karolinským se (i přes třebas i ne zcela dokonalé herecké výkony ve všech složkách a třebas i temporytmické disharmonie) plně odevzdal, měl bezesporu silný divácký zážitek.

Vladimír Fekar

Představení 9. 3. 2023, Divadelní Kojetín

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Nikola Zavřelová

Jak se vám dneska hrálo?

Dobře, jenom to bylo po dlouhé době, ale tak myslím si, že to bylo dobré. Tady je vždycky dobrá atmosféra, takže to bylo příjemné.

Co máte ráda na svojí roli?

Haha, všechno. Ne, mě to baví, že se můžu vyblbnout, že můžu být čertík. To mě strašně baví.

Vlastně takový děcko.

Máte nějaký speciální rituál, který děláte vy osobně před každým představením?

Mám, určitě. Vlastně bych to asi nedokázala přesně popsat... No, hodně kouřím asi.

Jak dlouho se věnujete divadlu a jak jste se k němu dostala?

Na táboře – na Ambroziádě. Pak jsem šla na VOŠ ve Zlíně a teď jsem ve Zlíně. Divadlo dělám tak nějak jako zábavu.

Josef Králík

Jak se vám dneska hrálo?

Výborně, diváci měli pochopení pro chyby. To my jenom potřebujeme.

Co máte rád na vaší roli?

Že tam nemusím dělat moc akrobatických úkonů. Mé zdraví mi to totiž už moc nedovoluje. Tak to je to, co se mi líbí. A co nemám rád? Všechno mám rád.

To je dobře. Máte nějaký speciální rituál, který děláte před každým představením?

Ano, my už několik roků, to jsem ještě ani v souboru nehrál, to už je dost dlouho... Máme „čigičaga“ – takový krátký prohoz a k tomu stmelení za ruce.

A nakonec – jak dlouho se věnujete divadlu a jak jste se k němu dostal?

Myslím, že od sedmdesátého čtvrtého nebo tak nějak. V Karolince býval vždycky výborný soubor. Já jsem dělal i folklor a podobné aktivity a tak jsem se dostal i k divadlu. A od té doby hraji pořád.

Petr Hajda

Jak se vám dneska hrálo?

Bylo to skvělé. Jsme rádi, že jsme si tady u vás mohli zahrát. Publikum hrálo s námi a taková představení jsou radost, bylo to super.

Co máte nejradši na své roli?

Na své roli mám nejradši asi to, že doteď jsem hrál v podstatě ve studentském souboru a hrál

jsem řekněme mladistvé role a tohle je moje taková první dospělá role. Hraji čerstvého vdovce, takže mi to přináší to, že se s rolí snažím tak nějak divadelně dospět.

Máte nějaký rituál, který děláte před každým představením?

Já osobně ne. Já si možná tak nalakuju vlasy. To vystříhne mě (smích).

Takže žádný stres před představením nemíváte?

Takový ten, řekněme, zdravý, který tady máme asi všichni, to ano, ale rituál já osobně nemám, máme jen takový společný rituál. Vždycky si spolu zakřičíme, nakopneme se a tak dále, jak to dělá asi většina souborů. Ale osobně nemám nic zvláštního.

Ještě poslední otázka: jak dlouho se věnujete divadlu a jak jste se k divadlu dostal?

Já se věnuji divadlu už poměrně dlouho. Začal jsem v prvním ročníku na gymnáziu. Dělal jsem nepořádek v hodině a zrovna náš pan profesor češtiny, který s námi teď shodou okolností hraje v této hře Smrt, tak si toho všiml, že tam je někdo hlučný. A ten mi řekl, ať jdu hrát do divadla. Tak jsem souhlasil a už jsem zůstal. Bylo to asi deset let zpět.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Pavla Minaříková

Co se vám na dnešním představení líbilo a co se vám nelíbilo?

Představení se mi moc líbilo. Bylo pěkné, poučné a myslím si, že spousta mouder, která tam byla vyobrazena, platí do dneška. Dílo je nadčasové a herci ho krásně ztvárnili.

Znáte původní dílo? Původní dílo znám, ale nikdy jsem knihu nečetla. Jsem tedy moc ráda, že jsem se mohla podívat na divadelní ztvárnění.

Jak na vás působilo, že tam bylo tolik herců? Nad tím jsem ani nepřemýšlela. Nijak rušivě to na mě nepůsobilo.

Radim Klaper

Co se ti na dnešním představení líbilo? Co se ti nelíbilo?

Líbilo se mi ztvárnění látky. Mělo to klasický ráz Komenického, ale s moderními prvky, aby to bylo zábavnější pro dnešní generaci.

Které moderní prvky například myslíš?

Třeba to, jak zmiňovali Twitter,

Instagram, sociální sítě obecně...

Znáš původní dílo Labyrint světa a ráj srdce?

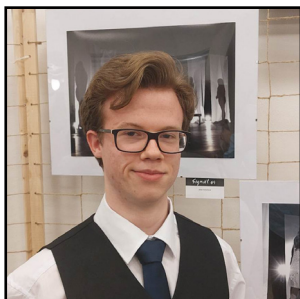
Znám to pouze ze školy z výkladu pana učitele Růžičky. A také jsem viděl kousek animovaného zpracování díla od České televize, takže plus mínus vím, o co se tam jedná.

Co říkáš na herecké výkony?

Herecké výkony mě hodně překvapily. Nejvíce ta hlavní trojka. Moc se mi líbil představitel Komenského a i Všudybyl a Mámení byli za mě perfektní.

Co tě zaujalo na představiteli Komenského?

Líbilo se mi, jak to prožíval a jak se dokázal vžít do role, která nebyla vůbec jednoduchá na ztvárnění.

David Duchoň**Jak se ti líbilo představení?**

Za mě to bylo naprosto bravurní. Oceňuji, že skloubili tu původní storku ze 17. Století s moderní dobou. Také se mi líbí pojetí, kdy přeskakují z linky, která je jen v hrdinově hlavě,

do reality, kde mu zemřela žena. Tohle je těžké ztvárnit tak, aby to bylo působivé pro diváka, a jim se to povedlo. Takže představení hodnotím velice kladně.

Četl jsi původní knižní verzi od Komenského?

Znám ten příběh, ale nečetl jsem to. Vím co, kde a jak se tam stalo, vím o postavách, které tam vystupují, třeba svatý Pavel a podobně.

Jak na tebe působilo, že na jevišti bylo tolik herců?

Moc se mi líbilo, když mluvili zároveň a když do toho ještě hrála harmonika, to mělo úžasnou atmosféru. U hlavních herců bylo vidět, že jsou kovaní. Jejich výkony byly důvěryhodné.

Jsi letos poprvé na přehlídce?

Ano, letos jsem tu poprvé a zítra bych chtěl ještě zajít na Otčenáškovu dílo Romeo, Julie a tma. Četl jsem si obsah a líbí se mi koncept skloubení protektorátního života se Shakespearovským étosem.

DÍVKY ČÍSLA 4

VČERA JSME VIDĚLI A SLYŠELI

Muž, který sázel stromy

Četl: Vladimír Altán Mátl

Autor: Jean Giono

Z důvodu nemoci herečky nemohl dorazit soubor Divadlo

strom z Brna a nám proto vypadl program na sedmnáctou hodinu. Vladimír Altán Mátl našťastí přispěchal na pomoc s náhradou. Přečetl povídku Muž, který sázel stromy od Jana Giona a zachránil tak situaci.

„Laďo tys to zachránil,“ poděkoval mu Milan.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO ČTENÍ

Jakub Otáhal

Jak se ti to líbilo?

Bylo fajn, že se i přes zrušení plánovaného představení našel náhradní program. Na pozadí hrála relaxační hudba a Altán má příjemný hlas, takže jsme měli odpočinkovou půlhodinku pěkného čtení.

Co příběh?

Byl o muži, pastýři, který jen tak z dobroty svého srdce sázel stromy. S péčí a láskou vysázel desetitisíce stromů a tím změnil k lepšímu krajinu v okolí. Do zpustlého kraje se vrátilo mnoho lidí a život. Líbí se mi představa, že každý člověk může dokázat obrovské věci. Úplně jsem měl chuť jít zasadit strom :-)

Ocenil bys více takových předčítání?

I když divadlo by bylo asi lepší, tak se nebráním tomu, aby přibýlo nějaké to počtení. Jenom se bojím, abych neusnul.

Eliška Klevetová

Jak se ti to líbilo?

Bylo to určitě zajímavé. Líbila se mi rychlá organizace a náhrada plánu za výpadek v programu. Samotné předčítání bylo uklidňující a musím vypíchnout hlavně hudbu, která byla dle mého gusta. I ty promítané obrázky byly moc fajn.

Co povídka, znala jsi ji?

Povídku jsem neznala. Byla tedy trochu náročnější, co se vážnosti tématu týče, ale líbila se mi. Je to ten typ povídky, v níž si každý najde to své a něco si z ní odnese.

Ocenila bys více takových předčítání v programu Divadelního Koječáka?

Určitě ano. Tohle pro mě bylo velice zajímavé ozvláštnění a věřím, že předčítání třeba i „lehčích“ povídek by určitě sklídilo úspěch.

Hana Hásová Korábová/Vladimír Fekar/Petra Richter Kohutová/Vladimír „Altán“ Mátl/Hana Svačinová/Milan Zahradník
Jakub Otáhal/Eliška Klevetová/Michaela Hošťálková a ostatní...

Foto: Jana Večeřová Úvodní obrázky: Jan Žmolík Grafika/sazba: Svača
tisk: MěKS Kojetín, 2023, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

